

Arrest

nr. 220 553 van 30 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 23 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij is op 3 augustus 2016 aangekomen met een visum type C dat op 28 juli 2016 werd afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten.

Verzoekende partij diende tot vier maal toe een aanvraag in voor gezinshereniging met haar partner dhr. E.M., van Nederlandse nationaliteit.

Verzoekende partij diende een laatste aanvraag tot gezinshereniging in, met toepassing van artikel 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) op 8 januari 2019. Op 23 april 2019 ontvangt de verzoekende partij de weigering van de gezinshereniging (bijlage 20).

Op 23 april 2019 wordt aan verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: L.

voornaam: H.

geboortedatum: 01.01.1979

geboorteplaats: Ksar El Kebbir

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 23.04.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 23.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart in België een relatie te hebben met een Nederlandse onderdaan, Dhr E. M.. Uit het administratieve dossier blijkt echter dat betrokkene reeds viermaal aanvraag tot vestiging indiende op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar feitelijke relatie met Dhr E. M., maar dat deze aanvragen telkens werden geweigerd omdat betrokkene geen bewijzen kon voorleggen van het duurzaam karakter van deze relatie. Deze weigeringen, waartegen betrokkene nooit beroep indiende, vormen dan ook een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr E. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als Dhr E. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.10.2017 dat haar betekend werd op 26.10.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd bovendien meermaal door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene kwam op 03.08.2016 de Schengenzone binnen met een visum type C dat op 28.07.2016 werd afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Zij keerde echter niet terug naar Marokko en diende op 30.09.2017 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar feitelijke relatie met een Nederlandse onderdaan (M. E.) die legaal in België woont. Op 29.03.2017 werd deze aanvraag geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk een duurzame relatie te hebben met Dhr E. M.. Deze weigering (bijlage 20) werd op 30.03.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Minder dan een maand na de betekening van deze weigering en een bevel om het grondgebied te verlaten, diende betrokkene op 26.04.2017 al een nieuwe aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde partner. Deze aanvraag werd op 20.10.2017 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 26.10.2017 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene gaf geen gevolg aan dit bevel binnen de 30 dagen en diende op 01.12.2017 een derde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde partner. Deze aanvraag werd op 20.04.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 13.06.2018 aan betrokkene werd betekend. Op 08.01.2019 diende betrokkene een vierde aanvraag tot vestiging in in functie van Dhr M. E.. Omdat zij op 23.04.2019 nog steeds geen bewijzen had voorgelegd van haar relatie met Dhr E. M. en het duurzaam karakter van deze relatie, werd deze aanvraag afgesloten met een bijlage 20. Deze beslissing werd op 23.04.2019 aan betrokkene betekend.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 23.04.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.10.2017 dat haar betekend werd op 26.10.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd bovendien meermaal door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene kwam op 03.08.2016 de Schengenzone binnen met een visum type C dat op 28.07.2016 werd afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Zij keerde echter niet terug naar Marokko en diende op 30.09.2017 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar feitelijke relatie met een Nederlandse onderdaan (M. E.) die legaal in België woont. Op 29.03.2017 werd deze aanvraag geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk een duurzame relatie te hebben met Dhr E. M.. Deze weigering (bijlage 20) werd op 30.03.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Minder dan een maand na de betekening van deze weigering en een bevel om het grondgebied te verlaten, diende betrokkene op 26.04.2017 al een nieuwe aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde partner. Deze aanvraag werd op 20.10.2017 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 26.10.2017 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene gaf geen gevolg aan dit bevel binnen de 30 dagen en diende op 01.12.2017 een derde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde partner. Deze aanvraag werd op 20.04.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 13.06.2018 aan betrokkene werd betekend. Op 08.01.2019 diende betrokkene een vierde aanvraag tot vestiging in in functie van Dhr M. E.. Omdat zij op 23.04.2019 nog steeds geen bewijzen had voorgelegd van haar relatie met Dhr E. M. en het duurzaam karakter van deze relatie, werd deze aanvraag afgesloten met een bijlage 20. Deze beslissing werd op 23.04.2019 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd gehoord op 23.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat zij in België is omdat en niet wil terugkeren naar Marokko omdat zij in haar thuisland geen familie meer heeft. Het gegeven betrokkene in Marokko geen familie meer zou hebben kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Zij toont niet aan afhankelijk te zijn van andere familieleden. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van andere familieleden. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 23.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

*Vasthouding
(...)”*

Op 23 april 2019 wordt aan verzoekende partij tevens een inreisverbod van drie jaar ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In het eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 74/13 en 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In het eerste onderdeel van het middel betwist verzoekster dat er geen bewijzen voorlagen van haar relatie. Minstens blijkt uit de langdurige samenwoning van twee jaar dat er wel degelijk sprake is van een relatie. Verwerende partij heeft verzoekster overigens in hetzelfde bed als haar partner aangetroffen alvorens tot de aanhouding over te gaan. Verwerende partij kan ook bezwaarlijk motiveren dat zij hun gezinsleven in Marokko kunnen uitoefenen, nu haar partner de Nederlandse nationaliteit heeft. Haar partner woont en werkt in de Europese Unie. De motivering in de bestreden beslissing kan de proportionaliteitstoets niet doorstaan. Zij besluit dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM worden geschonden.

In het tweede onderdeel betwist verzoekster dat er een risico op onderduiken bestaat, nu zij eenvoudig werd aangetroffen op het adres waar zij was ingeschreven en zich nooit heeft onttrokken aan een vorm van controle of een alias heeft gebruikt. Zij besluit dat artikel 74/13, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden.

3.3.2.2 Beoordeling

Artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoekster wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn vereiste documenten. In dit verband wordt vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Er wordt verder geduid dat verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek krijgt toegekend. In dit verband wordt toepassing gemaakt van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en het risico op onderduiken. Er wordt verwezen naar de objectieve criteria van artikel 1, § 2, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet en geduid dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en tot viermaal toe, onmiddellijk na een beslissing weigering verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster *prima facie* het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoekster betoogt in haar middel ook niet zozeer dat zij de motieven van het bestreden bevel niet kent, maar geeft aan om welke redenen zij zich hiermee niet akkoord kan verklaren. Deze kritiek dient vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden bekeken.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster betoogt dat er wel degelijk bewijzen zijn voorgelegd die haar relatie aantonen. Het is niet omdat zij geen beroep heeft ingediend tegen de bijlage 20 dat zij daarom akkoord was met de motivering in de bijlage 20. Verzoekster wijst op haar samenwonen met haar partner sinds twee jaar. Dit vormt minstens een indicatie van haar gezinsleven. Verzoekster gaat ook niet akkoord dat er geen hindernissen zouden zijn om het gezinsleven in Marokko uit te oefenen, nu haar partner van Nederlandse nationaliteit is en woont en werkt in de Europese Unie.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Vooreerst dient de Raad op te merken dat artikel 8 van het EVRM op zichzelf geen motiveringsplicht inhoudt (RvS 28 november 2017, nr. 239.974 cassatie).

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Er wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekster en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de Staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Voorts zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een ander belangrijk element van de billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, nr. 40447/98, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 22 juni 1999, nr. 27663/95, Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39).

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

"Betrokkene werd gehoord op 23.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart in België een relatie te hebben met een Nederlandse onderdaan, Dhr E. M.. Uit het administratieve dossier blijkt echter dat betrokkene reeds viermaal aanvraag tot vestiging indiende op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar feitelijke relatie met Dhr E. M., maar dat deze aanvragen

telkens werden geweigerd omdat betrokkene geen bewijzen kon voorleggen van het duurzaam karakter van deze relatie. Deze weigeringen, waartegen betrokkene nooit beroep indiende, vormen dan ook een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr E. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als Dhr E. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.”

De Raad stelt aldus vast dat niet kan worden ontkend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met haar verklaring dat zij een gezinsleven heeft met een Nederlandse onderdaan. Vervolgens wijst de verwerende partij op de vestigingsaanvragen (tot vier maal toe) die allen negatief werden beoordeeld omdat verzoekster geen bewijzen kon voorleggen van het duurzaam karakter van deze relatie. Waar verzoekster kritiek uit op het motief dat zij tegen de bijlage 20 geen annulatieberoep indiende bij de Raad kan zij niet worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster inderdaad op geen enkel ogenblik beroep instelde tegen de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die gepaard gingen met de weigering van de vestigingsaanvraag op grond van artikel 74/1 van de Vreemdelingenwet. Aldus gaf verzoekster op geen enkel ogenblik aan dat deze eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, die intussen definitief zijn geworden, in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM. Pas geconfronteerd met een op til zijnde gedwongen verwijdering van het grondgebied beroept verzoekster zich op dit verdragsartikel. Dit getuigt geenszins van een zorgvuldig handelen in hoofde van verzoekster om ten gepaste tijden op te komen tegen bepaalde maatregelen indien zij van oordeel is dat deze haar grondrechten kunnen miskennen.

Waar verzoekster betoogt dat het cynisch is van de verwerende partij niet het gepaste gevolg te geven aan het feit dat zij uit hetzelfde bed als haar partner werd gelicht bij de administratieve aanhouding, stelt de Raad vast dat dit gegeven niet wordt bevestigd in het ‘administratief verslag vreemdelingencontrole’ noch uit een ander stuk in het administratief dossier blijkt.

Waar verzoekster stelt dat zij ondertussen over twee jaar samenwoonst beschikt in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en dit een begin van bewijs van haar relatie vormt, kan zij evenmin worden gevolgd. Verzoekster legt geen ‘attest van wettelijke samenwoonst’ of verklaring van wettelijke samenwoonst voor. De Raad stelt vast dat zij sinds twee jaar ingeschreven is en woont op hetzelfde adres als haar partner. Evenwel impliceert het enkele feit van op hetzelfde adres te verblijven niet dat er sprake is van een bewijs van duurzame relatie. Verder verwijst verzoekster naar de stukken in bijlage van het verzoekschrift. Deze stukken betreffen allen foto's van haar en haar partner. De foto's volstaan evenmin om het bewijs te leveren van het bestaan van een duurzame relatie. De Raad benadrukt ook dat *in casu* het ingeroepen gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn, te meer nu verzoekster in België is aangekomen met een visum voor kort verblijf. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). *Prima facie* overtuigt verzoekster op dit punt niet. Zij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat geen redelijke dan wel geen zorgvuldige belangenafweging werd doorgevoerd.

Waar verzoekster kritiek uit op het motief dat haar partner haar kan volgen naar Marokko, merkt de Raad op dat het inherent is aan grensoverschrijdende relaties dat één van de partners de verankering in het land van herkomst of het land waar zij legaal verblijft, verliest. Verder toont verzoekster geen concrete hinderpalen voor het leiden van een gezinsleven elders, zo er sprake zou zijn van een gezinsleven. Zij toont met de loutere stelling dat haar partner EU-burger is en werkt binnen de EU niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem beletten om met haar in het land van herkomst te verblijven en zij maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar partner kan samenleven. Bovendien verklaart verzoekster dat zij reeds drie jaar voor haar aankomst in België contact hadden via de moderne communicatiemiddelen en dat haar partner haar bezocht in Marokko. De bestreden beslissing verhindert haar partner niet om haar ook nu, in afwachting van een eventuele nieuwe verblijfsaanvraag, te bezoeken en contact te blijven houden tijdens de scheiding en de banden met haar verder te onderhouden.

Verzoekster maakt daarom in het licht van deze gegevens *prima facie* niet aannemelijk dat er in het licht van artikel 8.1 van het EVRM een positieve verplichting rust op de Belgische staat.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Wat het ingeroepen gezins- en familieleven in België betreft, herhaalt de Raad dat verzoekster geen concrete aanwijzingen aanbrengt van het bestaan van een duurzame relatie en bijgevolg evenmin van het bestaan van een gezins- of familieleven dat als dusdanig onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat een loutere samenwoning in België in dit verband niet kan volstaan. Verzoekster geeft verder niet aan kinderen te hebben in België en evenmin dat zij enig gezondheidsprobleem heeft.

In deze omstandigheden kan *prima facie* geen miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

Prima facie, en gelet op hetgeen voorafgaat, laat de uiteenzetting van verzoekster ten slotte andermaal niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt, zodat niet blijkt dat verzoekster zich kan beroepen op een schending van de materiële motiveringsplicht.

In het tweede onderdeel van het middel uit verzoekster kritiek op het feit dat er een risico op onderduiken zou bestaan terwijl zij werd aangetroffen op het adres waar zij was ingeschreven en zich nooit heeft onttrokken aan controle of een alias heeft gebruikt.

Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing werd verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven omdat:

“artikel 74/14, §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.10.2017 dat haar betekend werd op 26.10.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd bovendien meermaals door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene kwam op 03.08.2016 de Schengenzone binnen met een visum type C dat op 28.07.2016 werd afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Zij keerde echter niet terug naar Marokko en diende op 30.09.2017 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar feitelijke relatie met een Nederlandse onderdaan (M. E.) die legaal in België woont. Op 29.03.2017 werd deze aanvraag geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk een duurzame relatie te hebben met Dhr E. M.. Deze weigering (bijlage 20) werd op 30.03.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het

grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Minder dan een maand na de betekening van deze weigering en een bevel om het grondgebied te verlaten, diende betrokkene op 26.04.2017 al een nieuwe aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde partner. Deze aanvraag werd op 20.10.2017 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 26.10.2017 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene gaf geen gevolg aan dit bevel binnen de 30 dagen en diende op 01.12.2017 een derde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde partner. Deze aanvraag werd op 20.04.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 13.06.2018 aan betrokkene werd betekend. Op 08.01.2019 diende betrokkene een vierde aanvraag tot vestiging in in functie van Dhr M. E.. Omdat zij op 23.04.2019 nog steeds geen bewijzen had voorgelegd van haar relatie met Dhr E. M. en het duurzaam karakter van deze relatie, werd deze aanvraag afgesloten met een bijlage 20. Deze beslissing werd op 23.04.2019 aan betrokkene betekend.”

Voormelde criteria zijn beschreven in artikel 1, § 2, 4° en 6° van de Vreemdelingenwet:

“§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

- a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;*
- b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;*
- c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;*
- d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;*
- e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);*

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;”

In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat de vastgelegde objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

De Raad wijst er daarnaast op dat het aan de gemachtigde van de bevoegde staatsecretaris toekomt om op grond van de objectieve criteria of het objectieve criterium die zijn/is vastgesteld aan de hand van de feitelijke omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, te beoordelen of het criterium of de criteria van toepassing is/zijn. Zo wordt er in de voorbereidende werken uitdrukkelijk op gewezen dat: *“Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. (..) Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken. (..)”* (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

De Raad herinnert eraan dat het risico op onderduiken gedefinieerd wordt als het voorhanden zijn van redenen om aan te nemen dat een vreemdeling die voorwerp is van een verwijderingsprocedure zal onderduiken. Daarbij wordt verwezen naar de criteria zoals hoger vernoemd en de specifieke motivering in de bestreden beslissing, waaronder het geen gevolg geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en het tot viermaal toe onmiddellijk na een beslissing tot weigering van gezinshereniging wederom indienen van een nieuwe verblijfsaanvraag, in functie van haar partner. Verzoekster betwist niet dat zij geen gevolg gaf aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en dat zij tot viermaal toe en onmiddellijk na een weigering van de verblijfsaanvraag een nieuwe verblijfsaanvraag indiende. Het is niet kennelijk onredelijk om op grond van deze redenen, die overigens wettelijk zijn vastgelegd, te oordelen dat er een risico bestaat op onderduiken. Het feit dat verzoekster op een gekend adres verbleef en daar ook werd aangetroffen, doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, *prima facie* niet ernstig.

3.2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen van de aangevoerde middelen ernstig is.

3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN